

**DOBŘÁ
ADRESA**

Z obsahu

Bruslařské obzory

Punková telenovela
Jaroslava Rudiše

První český emo básník

Obsah:

Kverulanti

Jakub Šofar: **Strky-frky** (4)
Jiří T. Král: **Královiny** (8)
Jaromír Trpký: **Punková telenovela** (12)
Zlaté maliny za rok 2010 (14)
Reflektor mladých (15)

Mudrlanti

Michal Šanda: **Z antikvariátních banánovek – Argentina** (16)
Zdeněk Mitáček: **Podél trati** (20)
Liszt a Wagner v Piešťanech (26)

Provokatéři

Petr Štengl: **Slova jsou k hovnu, chce to pořádný čin!** (28)
Filip Gülsen: **Peklo je v životě a bude i po smrti...** (30)

Nemůžeme si pomoci

Baloun: **Básník stará kolena nevzývá** (32)

**SYSTEM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevrou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám naepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

Citát měsíce

Nic než malý národ!

Tomáš Garrigue Masaryk

vybral

Vratislav Telátka

emeritní profesor filozofie

Na titulní stránce: foto Zdeněk Mitáček (k článku na str. 20)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 3, ročník 12. E-mail: dobraadresa@firstnet.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Václav Dvořák. Zástupce šéfredaktora: Štefan Švec. Redakce: Marie Böhmová, Martin Groman, Štěpán Kučera, Michal Šanda, Jakub Šofar, Petr Štengl, Martin Vokurka, Pavel Vořka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky a Nadace Český literární fond. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafín a FirstNet a. s.

Literární zádrhel

Martin Stöhr

* * *

ó bunkry mého dětství
při kraji božího lesa
ve vás jsem válčil
sníval a spal
četl si modlil se onanoval

– musím už jít –

už startuje kára
pátra mravokára
gottwaldov? – škoda slov!

Komentář k básni

ó vy jazykové hříčky
jak svůdné jste pro básníka
a jaké břímě k tomu

když vás nepoužije
nebudou ho klepat po ramenou
když ano
prohlásí ho za jednoduchého

ó vy sladké vzpomínky
na modlení a onanii
ospravedlníte hru se slovy
říkačky znenadání přetékají moudrostí

Karl Thurgau von Jabkowicz

Vážení a milí,

březen jest měsícem knihy, takže bychom se v úvodníku měli pohoršovat, jaký že nám to dárek dala při této příležitosti vláda, která u knih hodlá zvýšit DPH. Avšak my se pohoršovat nebudeme, neb bychom se neradi připojovali k jednotnému stádu, které vedou především ti, kteří knihy považují za dobrý kšeft. Tedy nic proti dobrému kšeftu, to je moc dobrá věc, jen bychom jej neměli schovávat za řečičky o ohrožení kulturnosti. Jedno je jisté: žádné statisíce lidí, kteří si hořekujíc nad drahotou nekoupí vysněný výtisk náročnému románu, nikde vidět není (a také nikdy nebylo a vidět nebude). Až se zvýší DPH, nic se nestane, škváry se budou vydávat dál ve velkých nákladech a sebrané spisy Vratislava Effenbergera si zase koupí jen deset lidí, protože prostě nikoho nezajímají (a kulturní obci je bližší o nich žvanit než vytáhnout z kapsy nějaký ten obulus).

Akademici se nás snaží přesvědčit, že zdražování knih v uplynulých letech vedlo k tomu, že stále méně lidí si kupuje knihy. To je stejně věrohodné tvrzení, jako bychom po silné vichřici tvrdili, že za padání stromů může několik posledních horkých letních období. Dnes totiž opravdu zuří vichřice – obecně se stále méně čtou papírové knihy a na první místo v naší pozornosti se dostávají jiná média. To se nám může nelíbit, dokonce proti tomu můžeme protestovat, ale to je asi tak vše. Navíc bychom neměli zapomínat, jak dlouho tu s námi knihy vlastně jsou: jejich skutečné masové rozšíření spadá až do 19. století a ani tehdy nešlo o nějakou samozřejmost. Možná je prostě jejich vrchol za námi.

Aktivisté proti zvýšení DPH tvrdí, že se tímto krokem dále zvýší nevzdělanost. V takovém případě by platilo, že kdybychom knihy rozdávali zdarma, hned by se zde vynořil intelektuál vedle intelektuála. (Škoda že tuhle logiku nevyužijeme ve stavebnictví: zatímco jeden dělník vykope metr příkopu za půl dne, 1000 dělníků by jej mělo hotový za pár vteřin.) Ale je to jinak: lidé prostě buď čtou, nebo ne, je to jejich volba, a nikoliv hřích, ani nedostatečnost. A my, co kupujeme knihy, si holt musíme zvyknout, že jsou stejně důležité jako třeba léky.

Hezký březen přeji.

Václav Dvořák

Za některé myšlenky děkuji Jakubu Šofarovi.

K

verula

nti

Strky-frky

Zajímají nás vaše názory...

Že všechny elektronické varianty deníků a časopisů poskytují čtenářstvu v podobě diskusního fóra žumpu, do které se může každý vyblít dle libosti, to je v pořádku. Jednak se dozvědí, že to vůbec někdo čte, jednak odebírají psychologům a psychiatrům část pacientů, a snižují tak možnost vzniku nějakých daleko horších deliktů.

Proč ale stejnou praxi provozuje Česká televize, veřejná služba? Každé ráno Studio 6 na ČT24 vygeneruje problém, k němuž se mohou diváci vyjadřovat. Názor několika vybraných je přečten. Pan František Novák z Děčína si myslí tohle. Bod. Paní Dana Novotná z Vracova nám napsala toto. Bod. Sláva, nazdar. Ostatní si můžete přečíst na příslušné adrese. Všichni se zúčastnili, munice nezvětrala, a mohla tak být vystřelena pánu bohu do oken. Má to nějaký smysl mimo toho, že jsme s našimi diváky na jedné lodi? Je tím snad splněna mandátní smlouva, že Česká televize mluví za slavný lid? Vaše názory nás zajímají!

Leda tak hovno. Jediný smysl toho všeho bych viděl v tom, že nějaký učenlivý šikula jednou za čas stáhne adresy všech těch přispěvatelů a prodá je obchodníkům s daty jako bonitní balík aktivních „nutněvyjádřitelů“.

Ku slávě Bachtina...

Je to všechno jenom karneval, vysoké se přátelí s nízkým, nízké vzlíná nahoru a vysoké prosakuje dolů. Tyhle ty internety nám to tady tak zdemokratizovaly, že už v tom nikdo neudělá pořádek.

Když si třeba zadáte slovo „Florian“ do „Mého nákupního rádce“, heuréka, vyleze to všechno v jednom šiku, v pěkné bramboračce:

- 1) Být dlužen za duši. Rozhovor Aleše Palána – Jan Florian, Gabriel Florian.
- 2) Marketing podle cílových skupin. Jak žijeme, co kupujeme, čím se řídíme v Evropě. Jochen Kalka, Florian Allgayer.
- 3) Jak dokonale zvládnout horské kolo – Florian Haymann, Ulrich Stanciu.
- 4) Sladkovodní giganti. Lov trofejních ryb – Laufer Florian.
- 5) Florian (vibrátory, dilda a penisy).
- 6) Josef Florian a jeho francouzští autoři – Jitka Bednářová.
- 7) Josef Florian a Stará Říše – Andrej Stankovič.
- 8) Römer Kid Plus – Florian (autosedačka).

Názor několika vybraných je přečten. Pan František Novák z Děčína si myslí tohle. Bod. Paní Dana Novotná z Vracova nám napsala toto. Bod. Sláva, nazdar. Ostatní si můžete přečíst na příslušné adrese. Všichni se zúčastnili, munice nezvětrala, a mohla tak být vystřílena pánu bohu do oken. Má to nějaký smysl mimo toho, že jsme s našimi diváky na jedné lodi? Je tím snad splněna mandátní smlouva, že Česká televize mluví za slavný lid? Vaše názory nás zajímají!

Inzeráty, jó inzeráty...

Tyhle jsem ulovil na *Bazoš.cz*. Co na to říct?

Prosba. – Poptávka – [11. 1. 2011]

Dobry den Rad bych se zeptal na nazor. Dostalo se keme ,ze si muzu vydelat nejake penize jakymsi klikanim. Je to mozne a dostal uz nekdo vyplacene penice ,za tuto cinost. prosim za odpoad, jakoukoli, Predem dekuji.

Gdo daruje. – Poptávka – [26. 1. 2011]

gdo daruje stare železo a take nejake veci prosim diki.

Dohoda. – Poptávka – [26. 1. 2011]

vi kupuji stare pocitace a monitori a take elektroniki sem ze vsetina

Začínající lyžař. – Poptávka – [26. 1. 2011]

Dobrý den, kdo daruje začínajícímu lyžaři mikrovlnnou troubu, děkuji za nabídky :)

Doběhneme a předběhneme...

Takhle nějak sliboval Nikita Chruščov svému lidu a lidu ostatnímu, jenž se neobyčejně svobodně rozhodl vydat se na dlouhý pochod za blikavou hvězdičkou beztrždní společnosti, že dopadne soutěž mezi strýčkem Samem a ruským Míšanem. Běhalo se sice hodně, ale jinými směry než kupředu...

Podobně vyhlašoval Dalibor Balšínek ve svém sloupku s názvem Nová éra (7. září 2009) svoje vize o *Lidových novinách*. První dva odstavce si dovolím ocitovat:

„Když se řekne Lidové noviny, musí se každému vybavít tři slova: politika, byznys a kultura. Držíte v rukou vydání, kterým zahajujeme novou éru.

Máme tyto cíle: musíme dělat nejlepší domácí zpravodajství, musíme postavit nejsilnější ekonomický tým redaktorů a musíme mít nejzvučnější jména české umělecké kritiky. Nejlepší komentátory už máme.“

Lidové noviny jsou modelovým příkladem toho, že každá změna vede k horšímu, všechny ty proměny, možná i dokonce dobře míněné, znamenaly sice velkou úsporu sil a energie, protože při jízdě z kopce se nemusí šlapat, případně se jede bez plynu, ale *Lidovkám*

Otevírám od té doby *Lidové noviny* s nadějí, že se jednoho dne stránky samy rozezvučí těmi nejzvučnějšími jmény, ale zatím jsem nic nepostřehl. Pokud ovšem Balšínek nepovažuje za největší uměleckokritický výkon pravidelné sobotní sloupky Jiřího Peňáse *Prach a broky*. To pak ano.

To bych pak ale taky musel přehodnotit svůj vztah k výše jmenovanému Nikitovi, odvolat, co jsem napsal, a nestydět se přitakat: Ano, měl pravdu. Svým způsobem. Doběhli jsme je...

neprospěly. A to v tom nechybí kalkulace o obecném propadu kvality i nákladu všech tištěných novin. Zvláště ona věta „a musíme mít nejzvučnější jména české umělecké kritiky“, dokazuje, že Balšínek je (či byl) sice možná v určité době dobrý manažer, ale o literatuře neví nic.

Otevírám od té doby *Lidové noviny* s nadějí, že se jednoho dne stránky samy rozezvučí těmi nejzvučnějšími jmény, ale zatím jsem nic nepostřehl. Pokud ovšem Balšínek nepovažuje za největší uměleckokritický výkon pravidelné sobotní sloupky Jiřího Peňáse *Prach a broky*. To pak ano.

To bych pak ale taky musel přehodnotit svůj vztah k výše jmenovanému Nikitovi, odvolat, co jsem napsal, a nestydět se přitakat: Ano, měl pravdu. Svým způsobem. Doběhli jsme je...

Nedávno se Dalibor Balšínek pochválil, že *Lidovým novinám* jediným stoupl počet čtenářů (nejde o předplatitele, to je jiná kolonka) v řádu do deseti tisíc. Mám sice jen čtyři semestry VŠE a statistika nebyla mou milenkou, ale aspoň to vím, že „pracovat“ takhle s čísly má smysl jen propagandistický. To by musel Balšínek pustit jiná čísla. Tohle je tak na úrovni banky, která láká klienty na své výhodné služby.

Jo a ještě jedna věc: mám takový dojem, že celá ta parta, co přišla z *Týdne do Lidových novin*, ještě nerozeznala rozdíl mezi týdníkem a deníkem. Do kanonů se musí ládovat každý den...

**Vše dobré se
nakonec ve zlé
obrátilí...**

Existuje zákon, který stanoví pro firmy s více než 25 zaměstnanci povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Povinný podíl činí čtyři procenta. Protože některé malé podniky jsou tak specializované, bez režijních pracovníků, dá se tato povinnost nahradit odběrem materiálu od jiných firem, které mají více než 50 procent svého personálu se zdravotním postižením. Když nejde ani to, platí se jakási finanční „pokuta“.

Jak to tak vypadá, tak možnost odběru výrobků bude zrušena. Protože pro některé, třeba neziskové organizace (veřejně výzkumné) může být výše „pokuty“ téměř likvidační, je jediná možnost zvolit ze svého středu někoho, kdo bude ochoten ze sebe invalidu udělat. Kdyby šlo o oblast duševní, tam by to nebyl problém, to by byla schopna zastat většina členů všech kolektivů. Jenže ono jde o fyzické postižení. Tak holt půjde pod nůž ruka nebo noha. To nás čekají potoky krve a pěkné časy!

Hrozí, hrozí, hrozí...

„Hrozí likvidační zvýšení sazby DPH na knihy a kulturu,“ upozorňují někteří nakladatelé.

Text s tímto titulkem se objevil v polovině února ve světě médií. Jestli bude uvaleno na knihy DPH 20 procent, tak bude sekec mazec. Všechno špatně.

Asi ano. Nebo nejspíše ano. Nebo možná nejspíše ano. Anebo ne. Veselý na tom prohlášení je poslední odstavec a závěrečné zvolání:

„Máme nakročeno na bulharskou cestu. Jistě, knižní trh zcela nezaklikne. Mnohem spíše však přežije literatura komerční než literatura hodnotná. Hodnotná původní literatura pro děti, která vzhledem k vysokým vstupním nákladům živoří už dnes, zanikne zcela určitě.

A tak se ptáme: Najde se mezi politickou reprezentací země někdo, kdo se za českou vzdělanost a kulturu postaví?“

Pod text se podepsali Martin Vopěnka (nakladatel a spisovatel), Michal Rybka (nakladatel), Pavel Nýč (nakladatel), což jsou „typičtí“ vydavatelé hodnotné literatury. To je, jako když prostitutka bude svému klientovi vykládat, že ho opravdu, ale opravdu miluje, nebo když Petr Novotný, Ivan Mládek a Genzer se Suchánkem založí think-tank o vlivu Petera Brooka na jejich veselé pořady.

Nic nemám proti nakladatelským aktivitám tří výše zmíněných, naopak, těší mě, protože začali na zelené louce v bodě nula a uspěli v tom přetěžkém boji, ale proč si na podporu svých argumentů píšou na čela nápis „hodnotná literatura“? To je zbytečné a pitomé.

V tomhle státě už bylo vykradeno tolik slov, včetně „pravice“, „podnikatel“, „živnostník“, tak proč k tomu přidávat další?

Jakub Šofar

Pod text se podepsali Martin Vopěnka (nakladatel a spisovatel), Michal Rybka (nakladatel), Pavel Nýč (nakladatel), což jsou „typičtí“ vydavatelé hodnotné literatury. To je, jako když prostitutka bude svému klientovi vykládat, že ho opravdu, ale opravdu miluje, nebo když Petr Novotný, Ivan Mládek a Genzer se Suchánkem založí think-tank o vlivu Petera Brooka na jejich veselé pořady. Nic nemám proti nakladatelským aktivitám tří výše zmíněných, naopak, těší mě, protože začali na zelené louce v bodě nula a uspěli v tom přetěžkém boji, ale proč si na podporu svých argumentů píšou na čela nápis „hodnotná literatura“? To je zbytečné a pitomé.

Královiny

**Otázka dne: Který novinář
není demagog**

Jeden musí obdivovat způsob argumentace některých novinářů, jejichž zářným příkladem je Josef Chuchma z Mladé fronty Dnes. Ten v polemice s někdejším mluvčím ministra zdravotnictví Tomášem Cikrtem cituje věty šéfa lékařské komory Milana Kubka týkající se odpovědnosti za zvýšené ceny léků a dodává: „Milan Kubek za tohle viní ministra Tomáše Julínka, jehož byl Tomáš Cikrt mluvčím. Vymyslel si ona čísla a onu odpovědnost Milan Kubek, anebo nevymyslel? Nevím a pátrat po tom už nebudu, neboť jakmile jsem se do toho začal nořit, nacházel protichůdná vyjádření, v nichž ten, kdo není vyložený insider, nerozpozná, co je fakt a co osobně motivované tvrzení. To bych se musel přeskolit na redaktora s odborností zvanou dějiny a současnost českého zdravotnictví, a to se mi prostě nechce.“ A to je moc pěkné: Chuchma naznačuje, že se jeho oponent podílel na nějakém neblahém jevu, ale zároveň se předem od svého šfouchance distancuje – prostě se mu nic zjišťovat nechce. Jeden by si bláhově myslel, že než něco plácnete, měli byste předtím trochu zapátrat ve faktech, abyste byli schopni nějaké tvrzení doložit. Mnohem snadnější je ale napsat, že váš oponent podle tvrzení toho či onoho něco zavinil, ale že jste moc a moc líní o tom přemýšlet. A přitom samozřejmě čekáte, že na protivníkovi ulpí nějaká špína, protože přece na každém šprochu pravdy trochu. Měli bychom se těšit, co nás nyní v polemikách v MF Dnes čeká: Chuchmovi totiž za chvíli zřejmě bude zatěžko slézt z gauče, takže bude své texty sestavovat výhradně z cizích citátů.

**Školáci potřebují
bachaře jako sůl**

Jeden miluje vyváženost. Proto vítá návrh Zdeňka Broma v Deníku Referendum, aby na školách nemluvili pouze pamětníci protikomunistického odboje, ale i jejich bachaři. „I oni hráli v dějinách svoji roli a mohou podat unikátní svědectví. Pokud budeme jednostranně upřednostňovat pouze pamětníky protikomunistického odboje, může se nám snadno stát, že naši žáci vytuší, že se jim neříká vše. A začnou hledat, co že jim bylo zamlčeno. Každý potom ví, jak chutná zakázané ovoce – nejlépe,“ píše Brom. To je naprostá pravda, vždyť žáci potřebují, aby jim komunističtí bachaři vylíčili, že tehdejší političtí vězni byli něco jako dnešní teroristé, a nějaký pohraničník třeba může přidat k dobru historku o tom, že zastřelil na hranicích pár záškodníků. Proto je škoda, že dnešní společnost navazuje na nedobré tradice evropských demokracií. Potíže s neonacisty bychom totiž podle Broma zřejmě neměli v případě, že by v západní Evropě pořádali panelové diskuse o výsledcích druhé světové války za účasti Rudolfa Hesse, antisemitismus by zase jistě vymýtila osvětová série diskusí Adolfa Eichmanna a Goldy Meirové o konečném řešení židovské otázky.

„Nemyslím, že existuje něco jako právo na co nejvyšší zisk. Ten, kdo natočí film, i ten, kdo ho prodává, odvedli nějakou práci. Ta má být spolu s dalšími náklady uhrazena. Připouštím i nějakou míru zisku, takovou, která povzbudí další podobnou aktivitu. Ale růst donekonečna jen proto, že přibývají další konzumenti? Když chtějí vidět moji peněženku, než se mohu podívat na jejich dílo, tak ať já mohu vidět jejich. Pokud je v ní dost, tak mám plné právo považovat platbu za můj dobrovolný bonus, který je toliko vyjádřením sympatií.“ Napříště tedy budeme platit jenom chudým režisérům a hercům, protože ti bohatí už mohou natáčet filmy jen tak z plezíru.

Otázka dne: Má žít

Johnny Depp

v sudu?

Jeden není zrovna nějak přecitlivělý, co se týká autorských práv, až dosud však chápal argumenty některých umělců a všech obchodníků, že jsou kopírováním filmů a hudby kráceny jejich spravedlivé zisky. Nyní ale prozřel díky elaborátu Martina Škabrahya, který je jakýmsi filozofickým Lotrandem a v Britských listech nám sdělil: „Nemyslím, že existuje něco jako právo na co nejvyšší zisk. Ten, kdo natočí film, i ten, kdo ho prodává, odvedli nějakou práci. Ta má být spolu s dalšími náklady uhrazena. Připouštím i nějakou míru zisku, takovou, která povzbudí další podobnou aktivitu. Ale růst donekonečna jen proto, že přibývají další konzumenti? Když chtějí vidět moji peněženku, než se mohu podívat na jejich dílo, tak ať já

mohu vidět jejich. Pokud je v ní dost, tak mám plné právo považovat platbu za můj dobrovolný bonus, který je toliko vyjádřením sympatií.“ Napříště tedy budeme platit jenom chudým režisérům a hercům, protože ti bohatí už mohou natáčet filmy jen tak z plezíru. Škoda ovšem, že Škabrahův postoj je málo radikální: jeden si myslí, že v této souvislosti musíme stanovit nějaké tabulky, jak má být kdo bohatý, protože jinak vzniknou spory, komu platit na nájem a komu už jen ze sympatie. Navíc by se tyto tabulky měly rozšířit i na hudebníky, spisovatele, knihkupce, pořadatele koncertů... a samozřejmě filozofy. U posledně jmenované profese je ovšem situace nejlehčí – životní standard zde stanovil jistý Diogenés. Jeden se už těší, že v čele nějakého akčního výboru vtrhne ke Škabrahům a podiví se: „Tři plus jedna? Ha, Škabraho, kde máš sud?!

Ale proto, že jeho realizátoři ve slepé víře v dokonalý svět podlehli totalitnímu myšlení a jím řídili své činy.“ Jeden by myslel, že když pokusy o nastolení komunismu byly vždy spojeny se vznikem totalitní společnosti, je prostě cosi vadného už v samotné myšlence. Ale to ne, podle Kubíčka by zřejmě stačilo najít realizátory nepodléhající totalitnímu smýšlení, a vida, hned tu máme ten správný komunismus.

Otázka dne: Jak často souloží hasič?

Jednomu dosud nešlo na rozum, že v republice působí na 400 tisíc dobrovolných hasičů. Vždyť u požárů je nevidíte, jak je rok dlouhý, a co tak asi může být zábavného na tom, že se o víkendu sejdete a soutěžíte, kdo dál dostříkne. Oči mu otevřel článek tvrdící, že většina žen fantazíruje o sexu s hasičem. Deník dobrovolného hasiče zřejmě vypadá takto: „Uhasil jsem nedopalek, sex, sex, sundal jsem klackem kočku ze stromu, sex, sex, sex, byli jsme druží ve vytahování hadice, sex, sex, sex, sex.“ Před podáním přihlášky k hasičům je ovšem třeba vše pečlivě zvážit – hodně matoucí je fakt, že podle lechtivých filmů mají nejvíce sexu instalatéři. Jeden by totiž nerad někde poléval vodou doutnající kupku sena, zatímco by mu instalatér dováděl s přítelkyní.

Otázka dne: Je lepší komunista, nebo lidožrout?

Jeden miluje idealisty, zvláště jejich urputnou snahu považovat některé politické projekty za možné, i když se v realitě ukázaly jako zhoubné. Tak kupříkladu Jan Kubíček v článku v Deníku Referendum píše: „Komunistický projekt nastolení beztrždní společnosti neskončil tak, jak skončil, proto, že byl komunistický. Ale proto, že jeho realizátoři ve slepé víře v dokonalý svět podlehli totalitnímu myšlení a jím řídili své činy.“ Jeden by myslel, že když pokusy o nastolení komunismu byly vždy spojeny se vznikem totalitní společnosti, je prostě cosi vadného už v samotné myšlence. Ale to ne, podle Kubíčka by zřejmě stačilo najít realizátory nepodléhající totalitnímu smýšlení, a vida, hned tu máme ten správný komunismus. Jeden si ale myslí, že takový způsob argumentace je škoda uplatňovat pouze na myšlenku komunismu: stejně dobře je třeba možné tvrdit, že dýmějový mor by byla jen lehká nemoc, kdyby na něj lidé neumírali, nebo že lidožroutské kmeny by byly přátelské, nebýt jejich nešťastného zvyku konzumovat příchozí.

Call girl se nejlépe uspokojí špatným vtipem

Jeden si donedávna myslel, že nejhorším zneuctěním žen je pornografie a prostituce. Nedávna aféra italského premiéra Silvia Berlusconiho, který si zval domů mladé dívky a poté jim na účet poukazoval vysoké částky, jej však přesvědčila, že se některé podvolují ještě mnohem hroznější věc. Jak vypověděla fotomodelka Alessandra Sorcinelliová: u Berlusconiho šlo o klidné, elegantní večere, na kterých pozvané dívky poslouchaly hudbu a naslouchaly jeho vtipům. Jen samotná Sorcinelliová na oplátku od premiéra vyinkasovala 115 tisíc eur. Být jeden na místě Berlusconiho, okamžitě se dozná k tomu, že měl s těmito dívkami sex za úplatu. Vždyť co může být pro muže horšího než nepřímé přiznání, že vaše vtipy jsou tak hrozné, že musíte ženy finančně stimulovat, aby je byly ochotné vůbec poslouchat. Opravdu šokující je ovšem poznání, kam až jsou ženy ochotny zajít kvůli penězům – jistě ale bude ještě hůře. To až se první politik přizná, že nějaké call girl celé hodiny poutavě vyprávěl o Evropské unii. Jeden už se těší na bulvární noviny plné asexuálních skandálů.

Jiří T. Král

www.kral.bloguje.cz

Kniha **Nekorektní zápisky** od jednoho z nejbřitčích a nejprovokativnějších internetových glosátorů Jiřího T. Krále právě vyšla v Nakladatelství Petr Štengl.

K dostání u dobrých knihkupců, v distribuci Kosmasu (www.kosmas.cz) a především v knihkupectví Fišer v Kaprově ulici v Praze.

Dejte básníkovi moc, a on vám za neustálého opěvování svobody pořádně zatne tipec.

S kulturou se to má jako se zemědělstvím: každou chvíli to podle zpráv médií vypadá, že za pár dní dojdou brambory nebo knihy, pokud zemědělci či literáti nepustí státu žilou.

Literární časopisy připomínají prostředí levičáckých sekt.

Přestanete-li idioty regulovat, začnou brzy říkat demografie a upalovat čarodějnice.

K čemu je nám takové umění, u něhož nepoznáme, zda obraz zpodobňuje vagínu, nebo řiť?

Jaký úspěch by mohly mít třeba výlety do severokorejských lágrů (autentické mučení za malý příplatek) nebo do některého utečeneckého tábora v Africe (s pří-

ležitostí zhlédnout umírání na tyfus).

Kdykoliv se redaktorka kulturní rubriky Lidových novin Jana Machalická dostane do styku se slovem umění, skončí to vícečetným orgasmem.

Kdyby dnes Adolf Hitler uspořádal tiskovku, jistě by první otázka nějakého novinářského chytrolína zněla: „A jak jste to vlastně měl s tou Evou Braunovou?“

Rudiš žene text rychle
dopředu jako punkovou
skladbu, aby tím zakryl,
že se v knize vlastně nic
moc neděje, a abychom
nestihli bádat nad tím,
zda ten či onen motiv
není odněkud
vypůjčený.

Ta kniha je skvělá: čtivá, dojemná, aktuální, srozumitelná... Musí se líbit každému, kdo v televizi sleduje venezuelské telenovely. Konec punku v Helsinkách od Jaroslava Rudiše totiž není nic jiného než dobře napsaná telenovela, i když se pokouší tvářit jako opravdová literatura.

Zhruba čtyřicetiletý Ole vlastní bar Helsinky (podle všeho v Drážďanech), zanevřel na holky, vzpomíná na minulost své punkové kapely a svůj život za komunismu a mezi jeho hosty je spousta divných existencí jako třeba chlápek zvaný „Udělej si sám“, který dokáže všechno smontovat

a spravit a proslavil se pořádáním zabijačky ve svém třípokojovém bytě. (Zdá se vám ten motiv povědomý? Nebojte, ono se vám bude zdát povědomé leccos. Rudiš je nasávacíka motivů z filmů, seriálů, reklam atd., čímž své knize paradoxně dodává zdání autenticity – máte pocit, že tohle či tamto jste už někde slyšeli, takže vám nedělá problém spojit si to s jím popisovanými událostmi.) Rudiš žene text rychle dopředu jako punkovou skladbu, aby tím zakryl, že se v knize vlastně nic moc neděje, a abychom nestihli bádat nad tím, zda ten či onen motiv není odněkud vypůjčený.

Druhou dějovou linií je deník sedmnáctileté punkerky z Jeseníka z konce 80. let (přesněji z roku 1987, neb důležitou roli zde hraje slavný festival na plzeňském Lochotíně, na kterém vystoupila německá punková kapely Die Toten Hosen a diváci zde házeli štěrky po Michalu Davidovi). Povídání je to opět svižné a rychlé a hlavně stravitelné – něco jako slavná kniha ... a bude hůř od Jana Pelce, jen šokující popisy jsou předělány do verze stravitelné pro maloměšťáky (když jeden z punkerů fetuje toluen, tak samozřejmě umře, aby byla veřejnost před tímto zlovykem jasně varována). Punkerka popisuje svůj život s ostatními vydědenci v lázeňském městě Jeseník, sem tam dostanou do huby od policajtů, ale jinak to jsou příchody jak z trochu drsnější Ošklivky Katky. Punkerka je po předcích Němka a umí dobře německy, to vše jenom proto, aby se na zmiňovaném koncertu mohla setkat s Olem a prožít s ním třídní – a tragicky skončí – lásku.

Ole na punkerku vzpomíná, jejich setkání představuje osudový okamžik jeho života, asi proto mu to vždycky s holkama nakonec nevyšlo, a na dceru tak trochu kašle, neb nemůže přebít tuto zásadní emoci. Po koncertě se tenkrát vydali i s Oleho kamarádem Frankem směrem k hranicím s Německem odhodláni utéct, ale zatímco je dva zadrželi pohraničníci, punkerka z obklíčení prchá: „Viděl její oči, i když se stále vzdalovaly. (...) Cítil, jak zrychleně dýchá. I v tom větru to slyšel. (...) A pak uviděl, jak se po silnici valí velké nákladní auto naložené dřevem. Ještě jednou se po něm ohlédl, jestli běží. Jestli jí pomůže. Auto začalo prudce brzdit. Ticho.“ Tato scéna bude vypadat v telenovele moc pěkně: musí se natočit zpomalene, s hudebním podkresem (If You're Going to San Francisco od Scotta McKenzieho), jako měl běh mladých mužů v Rebelech k vagonu se dřevem (zase ty motivy), zde ovšem prudce přervaným skřípěním brzd. Následuje záběr na nohy pod autem a slzíci oči mladého muže.

Není tedy divu, že Ole jen tak proplová životem, sice ho trochu sebere, že mu zavrou bar kvůli tomu, že se dům hrouť, není však rozrušen zas tak moc (v Rudišově městě se hrouť všechno – v divokém kapitalismu zanikají staré dobré věci, což umožňuje v seriálu periodicky opakovat různé motivy zmaru). Ale s barem se všechno k dobru obrátí – neb Oleho přátelé uspořádají dobročinný koncert v opuštěném skladu (protože ten umí to a ten zas zase tohle a všichni dohromady udělají moc), čímž seženou peníze na nový pronájem. A aby Rudiš zakryl už vážně trochu moc sladkobolný děj, tak ještě zrychlí a uvede do děje Oleho dceru, respektive její manifest, který o překot deklaruje, jak je třeba ubližovat všem krásným kapitalistickým lidem, takže proto dcera nejprve sází po ulicích květiny, pak čmárá po domech a nakonec vyhazuje do vzduchu auta (logika není silnou stránkou Rudišovy telenovely: pozoruhodné je, že policisté hned vědí, že kdo sází květiny, ten také ničí auta). Ale pak už musí být pohádky konec, tak Rudiš ukončí vznikající Oleho vztah (a už je líný nějak to vysvětlovat, tak stačí věta „Lena začala chodit s Tomem“ a poznámka, že je prostě příliš hodnej), a nechá jej z Drážďan zmizet.

Nebyla by to samozřejmě správná telenovela, kdyby končila takto do ztracena. V posledním záběru tedy vidíme Oleho, jak na česko-německých hranicích sedí v trávě, čte si punkerčin deník, který spolu s jejím batohem dvacet let schovával zemědělec, jenž je tenkrát udal, ale jinak nemohl, takže Ole mu nic nevyčetl. A jak si tak v deníku listuje, kamera přechází do detailu, pozoruje viditelnou úlevu v Oleho tváři, který konečně našel klid a zapálí si punkerčinu cigaretu značky Start, čímž symbolicky naznačuje, že může začít nový život a že tedy tahle telenovela možná ještě neskončila.

Jaromír Trpák

Ve zkráceném znění vyšlo v časopise Čilichili.

A aby Rudiš zakryl už vážně trochu moc sladkobolný děj, tak ještě zrychlí a uvede do děje Oleho dceru, respektive její manifest, který o překot deklaruje, jak je třeba ubližovat všem krásným kapitalistickým lidem, takže proto dcera nejprve sází po ulicích květiny, pak čmárá po domech a nakonec vyhazuje do vzduchu auta (logika není silnou stránkou Rudišovy telenovely: pozoruhodné je, že policisté hned vědí, že kdo sází květiny, ten také ničí auta).

K

verula

nti

Zlaté maliny za rok 2010

Pestože jsme Dobrá adresa, rádi píšeme o špatných věcech. Oscary už nikoho nezajímají, Plyšového lva nám zrušili, tak přinášíme alespoň přehled výsledků ceny Zlatá malina. Na celé čáře to letos vyhrál M. Night Shyamalan se svým Posledním vládcem větru.

Nejhorší film

Poslední vládce větru

Nejhůř provedené 3D

Poslední vládce větru

Nejhorší herec

Ashton Kutcher / Vrahouni a Na sv. Valentýna

Nejhorší filmový pár / ansámbly

Celé obsazení / Sex ve městě 2

Nejhorší herečka

Sarah Jessica Parker, Kim Cattrall, Kristin Davis & Cynthia Nixon / Sex ve městě 2

Nejhorší scénář

M. Night Shyamalan / Poslední vládce větru

Nejhorší herec ve vedlejší roli

Jackson Rathbone / Poslední vládce větru a Twilight sága: Zatmění

Nejhorší režie

M. Night Shyamalan / Poslední vládce větru

Nejhorší herečka ve vedlejší roli

Jessica Alba / Vrah ve mně, Fotři jsou lotři, Marchete a Na sv. Valentýna

Nejhorší remake, vykrádačka nebo sequel

Sex ve městě 2

Reflektor mladých

Potkal jednou Milan Kozelka kozla Milana. Oba na sebe chvíli zálibně hleděli, to se tak někdy stane, že šíp milosti zasáhne cíl ve stejnou chvíli tuplovaně. Kozel Milan měl sametově moudré, chápavé oči, ve kterých se Milan Kozelka celičký utopil.

Za chvíli již seděli spolu na mezi na Malé Straně, kozel rozvážně žvýkal lebedu, do níž občas přidal řebříček kvůli trávení, a poslouchal Milana Kozelku, který mu otevřel svoje nitro. „To máš tak, kamaráde, svět je jedna velká žumpa a všichni by chtěli plavat na její hladině. Jediná etapa v Evropě, na niž by mohl být člověk hrdý, je činnost Frakce Rudé armády v Německu. Tomu já říkám prďáci!“

Kozelka měl pocit, že vidí v kozlových očích velké porozumění, tak pokračoval: „Prostě tady v Česku chybí buňka RAF!“ Jak ale řekl „RAF“, kozel strachy povyskočil a pravým předním kopytem nechtě udeřil svého druha do hlavy. (Znáte přece tyhleto podmíněné reflexy starýho Pavlova.) Raf se totiž jmenoval největší kozlův nepřítel, hlídací vlčák, na rodném dvoře.

Potom, protože se už dál nic nedělo, kozel Milan odešel. A když se Milan Kozelka probudil, zůstalo tam už jen trochu té lebedy...

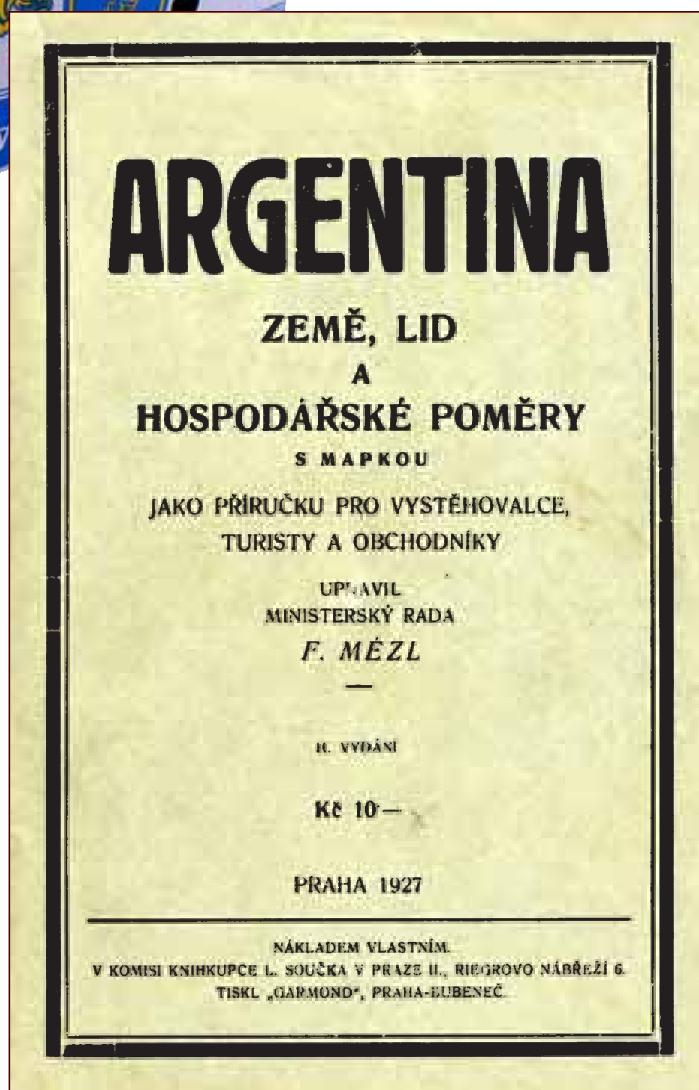
Z antikvariátních banánovek

M

udrlan
ti

JUDr. František Mězl
se narodil 16. 10.
1868 v Klopotovicích
u Přerova. Působil jako
právník, redaktor
a posléze sekční šéf

ministerstva sociální péče. Kromě četných překladů ruské beletrie je autorem odborných knih Ochrana mládeže v oboru práva soukromého a trestního (1901), Co má vědět žena poručnice (1916). Obdobně jako o Argentině sepsal příručku pro vystěhovalce, turisty a obchodníky do Kanady (1926).

Zemřel roku 1953.

Argentina

Argentina ocitla se u nás nedávno v popředí veřejné diskuse zásluhou československých vystěhovalců, kteří se počali po omezení přistěhovalectví do Spojených států severoamerických obracet větším počtem do tohoto jihoamerického státu. To dalo podnět k napsání tohoto spisku. Taková knížka nemůže ovšem nahradit přípravy, s jakou přicházejí do Argentiny na př. vystěhovalci románští. Argentina jest nesporně zemí nadějněho mládí a slibné budoucnosti. Milionů hektarů plodné půdy její nedotkla se ještě lidská ruka ani lidská noha, veliké kraje nebyly dosud ani povrchně prozkoumány a tušené přírodní poklady zjištěny. Argentině nedostává se k tomu potřebného kapitálu a hlavně rukou. A proto sem přicházejí přistěhovalci a s nimi též četní Čechoslováci; přál bych si, aby s nimi nebo za nimi šli

tam také naši obchodníci a turisté. Nena-psal jsem do tohoto spisku ničeho o cenách půdy, plodů, poživatin a pod., ani o vyhlídkách pro vystěhovalce. V tak mladém státě nového světa, jakým je Argentina, rodí se, dospívá, mohutní a mění se vše tak rychle, že neplatí už dnes, co bylo pravdou ještě včera. Každé vystěhování do ciziny jest od-vážným skokem do tmy, a jako není při zá-vodech jednotného doskoku, tak není ani pro tento skok jednotné výslednice, zá-vise-jící přece jen na hlavně na osobní, tělesné a duševní zdatnosti a odvaze, na podnikavosti, na pevné vůli a vytrvalosti jednotlivcové v práci. Kde jiný úplně ztroskotá, druhý dosáhne netušeného blahobytu.

Kdo jede do Argentiny za prací, učiní nejlépe, nastoupí-li cestu počátkem listopadu, poněvadž v prosinci nastávají v Argentině

žně a v té době jest tam třeba nejvíce rukou. Z paroplavebních společností koncesovaných pro dopravu čsl. vystěhovalců udržují spojení s Argentinou: Čsl. rejdařská společnost z Hamburku, Compagnie des Chargeurs Réunis z Hamburku a Havru, Cosulich z Terstu, Hambursko-americká linie, Hambursko-jihoamerická společnost, Royal Mail Steam Packet Company z Hamburku a Cherbourghu, Severoněmecký Lloyd z Brém. Převážné ceny do Buenos Aires jsou této doby: z Prahy přes severní přístavy III. třída v kajutě od 23 liber 10 šil., v mezipalubě od 21 liber 2 šil. 6 pen., z Prahy přes Terst v III. třídě od 21 liber 10 šil., v kajutě o 2 libry více, střední třída z Hamburku od 29 liber šterlinků, střední třída z Brém od 33 liber šterlinků, z Terstu 28 liber šterlinků.

Cestou z Hamburku zastavují parníky v různých přístavech podle jízdního řádu jednotlivých společností, jsou to zvláště: Rotterdam, Antverpy, Havre, Cherbourg, La Coruña, Vigo, Lisabon, Las Palmas, brazilské přístavy Pernambuco, Bahia, Rio de Janeiro, Santos a uruguayský přístav Montevideo. Mezi Terstem a Las Palmas zastavují parníky ve Spalatu, Messině, Neapoli a Marseille.

Do Buenos Aires jest mořských mil (1 moř. míle = 1853 km): z Hamburku 6923, z Antverp 6538, z Havre 6471, ze Cherbourgu 6387 a z Terstu 6940. Cesta trvá z Hamburku nejméně 20 1/2 dne, z Terstu nejméně 17 dní, podle rychlosti lodí.

Opatrný cestující nevezme si mnoho peněz na cestu, nýbrž dá si částku, kterou na cestu potřebuje, buďto společností, kterou si k dopravě zvolil, nebo bankou, která má v Buenos Aires k tomu účelu zastoupení, poukázati k výplatě v Buenos Aires, a to třeba hned v argentinské měně, ač ovšem může si peníze vyměnit také v Buenos Aires ve státní směnárně.

Zvláštního obleku netřeba. Na teplý oděv nezapomeňme: jest to třeba nejen v An-

dách. Zavazadla rozřídíme tak, abychom věci, kterých budeme potřebovat cestou nebo hned po přibytí do Argentiny, mohli si vzít do kabiny, kdežto ostatní bude uloženo v lodním skladišti. Strava na lodi započítána jest již v jízdném; nápoje musí však cestující platiti zvlášť. Při zastávkách lodi cestou v přístavech dbáme o to, aby kabiny byly uzamknuty. Po vystoupení z lodi v Argentině chraňme se neznámých „přátel“ a „rádců“.

Čeho jest třeba, aby cestující dostali vísum argentinské, bez čehož nemůže býti nikdo do Argentiny připuštěn, a jaké listiny třeba si zaopatřiti, o tom podá každému potřebné informace argentinský generální konsulát v Praze I, Platněřská ul. č. 4, jehož šéfem jest upřímný přítel národa našeho, gen. konsul Dr. Frederico Remonda Mingrand, jakož i paroplavební společnost, kterou si cestující zvolil k přepravě.

Mezi osoby, kterým je přístup do Argentiny zakázán, patří zvlášť: osoby jevící známky tuberkulosity, lepry nebo trachomu, slepí, hluchí, paralytici, rachitici, invalidé, jimž chybí ruka nebo noha, hrbatí a osoby, které mají jiné vady, omezující jejich způsobilost k práci, idioti, epileptici a všichni duševně chorí, ženy bez průvodce s dětmi do 10 let a osoby více než 60leté a méně než 15leté bez průvodu, nemají-li zvláštního povolení argentinského úřadu přistěhovaleckého, cikáni, žebraři a jiné osoby, o nichž lze míti za to, že mohou připadnouti veřejné dobročinnosti na obtíž, anarchisté a členové organizací podobného účelu, obchodníci děvčaty, zločinci odsouzení pro nějaký sprostý zločin a osoby z Argentiny vypovězené.

Každá loď, která připlula do Argentiny z ciziny a má na palubě cestující z cizozemských přístavů, jest prohlížena úředníky generálního přistěhovaleckého ředitelství (Dirección General de Inmigración). Osobám, které nevyhovují zákonům argentinským, není dovoleno vystoupiti z lodi. Osoby, kte-

ré se chtějí státi účastnými výhod zákona přistěhovaleckého, bývají dopraveny do přistěhovaleckého hotelu.

Podle argentinského zákona jest přistěhovalcem každý nádeník (dělník), řemeslník, živnostník, rolník a učitel, je-li mladší 60 let a může prokázat svou počestnost a přibyl-li do Argentiny parníkem nebo lodí plachetní II. nebo III. třídou s úmyslem v zemi se usaditi, při čemž nezáleží na tom, zaplatil-li si jízdné druhé nebo třetí třídy sám, nebo stalo-li se to na účet argentinského státu, provincií nebo soukromých společností, jichž účelem jest podporovati kolonizaci. Ve státním hotelu pro přistěhovance (Hotel de Inmigrantes), který pojme 6000 mužů a 800 žen a dětí, může každý přistěhovec pobýti a stravovati se zdarma po 5 dní. Tam se přistěhovalcům dostane též potřebné rady a pomoci k získání zaměstnání. Přistěhovanci, kteří chtějí do vnitra země, dopravují se tam i se zavazadly na státní útraty drahou nebo lodí. Přistěhovanci požívají též při vylívání svých věcí zvláštních výhod: nářadí, šatstvo, nábytek a zbraň jsou osvobozené od celních poplatků.

Kdo nečiní nároku na výhody pro přistěhovance, pokládán jest za obyčejného cestujícího, který po vylčení svých zavazadel může odejti volně do města. Nejde-li na určito, učiní dobře, když si dojde k p. V. Viktorinovi, prokuristovi fy Internationale v Buenos Aires, Calle Victoria 1173-1175, který mu poskytne zdarma informace i pomoci při hledání místa, nebo též na československý generální konsulát, t. č. Calle Venezuela 763.

Podvodníků jest v každém větším městě jižní Ameriky dosti. Vyhledávají si oběti hlavně mezi cizinci nově přibylými, nabízejí jim tažené losy, falešné peníze, při výměně peněz klamou cizince falešnými kursy, nabízejí jim bezcenné prsteny jako prsteny diamantové. Často skrývají podvodné své řemeslo pod firmou směnárny, výdejen jízdních lístků, zprostředkovatelen práce a pod.

Doporučuje se jistá dávka nedůvěry ke všem cizím lidem, kteří se podezřele nebo dotěrně nabízejí. A nevěřte všelijakým povídkám takovýchto lidí. Říkají jim v Argentině „cuento del tio“, strýčkovy povídky. Zvláště varovati třeba před obchodníky děvčaty, téměř samými židy, kteří jsou tak dobře organisováni, že přes veškerá opatření vlád kvete tento obchod ještě dnes. Dívkám a mladým ženám vůbec doporučuje se v celé jižní Americe zvláštní opatrnost, v přístavech nechť se obracejí pouze na úřady a osoby státem uznané.

Cestování v Argentině: jízdní řády, obsahující železniční linie celé země, vydává tiskárna Jakuba Peusera a společnost pro dopravu zavazadel Villalonga. Při obrovské rozlehlosti Argentiny jest pochopitelné, že se tam jezdí na koni nebo povozem mnohem více než u nás. Cestující, kteří musejí použiti mulů, oslů nebo koní, buďte opatrní, zvláště chtějí-li křižovati kraje pusté, jakých je dosti ve všech částech republiky (tzv. tavesías). Nesmí nikdy opomenouti vyzkoušení dřívě vytrvalost zvířat. Jest třeba vybrati zvířata silná. K soumarům přibírá se zároveň dozorce, jehož plat jest obsažen v platu za zvířata. Cestující platí také píci. Doporučuje se vyzkoušet hřbet každého mula a jest lépe najmouti přespočetné mu-

SERVIZI ESPRESSI DI LUSSO PER IL NORD E SUD AMERICA
Partenze Settimanali

LLOYD SABAUDO
GENOVA (11)
n. Costa Grande

NAVIGAZIONE GENERALE ITALIANA
GENOVA (12)

COSULICH S.T.N.
TRIESTE (13)
n. Valente

LINIE NORD AMERICA:
(11) GENOVA - VILLFRANCHE (NICE) - NAPOLI - GIBLTERRA - NEW YORK.
(12) TRIESTE - NAPOLI - CANNES - NEW YORK.

LINIE SUD AMERICA:
(13) GENOVA - VILLFRANCHE (NICE) - BARCELONA - BRASILE - PLATA.
(14) TRIESTE - NAPOLI - BRASILE - PLATA.

LLOYD SABAUDO
GENOVA

NAVIGAZIONE GENERALE ITALIANA
GENOVA

COSULICH S.T.N.
TRIESTE

ly, koně neb osly, než je přetížiti. Kde jsou cesty poněkud dobré, lze levněji dostat povozy tažené voly, které mohou býti posílány se zavazadly napřed. Urazí na cestě 3 kilometrů za hodinu, dobrý kůň uběhne 40 až 64 kilometry denně. Pro delší cesty koňmo nebo muly doporučuje se pevný nepromokavý vak, vlastní pohodlné sedlo a pokrývka, jeden nebo dva dobré deštníky, dobrá elektrická svítilna a teplá přikrývka.

V Argentině mluví se španělsky, vedle toho však také mnoho italsky a také francouzsky. Jazyk španělský jest jazykem celé latinské Ameriky, vyjma Brazílii. Zove se také kastilský (lingua castellana), poněvadž Stará Kastilie jest jeho kolébkou a udržel se tam nejčastěji. Každý, kdo cestuje do Argentiny, měl by si dříve zjednat znalosti v této řeči nebo opatřiti alespoň Vymazalovu příručku „Snadno a rychle španělsky“ nebo příručku „Španělsky pro vystěhovalce“ od L. Pacáka, kdo umí německy, objednej si Langscheidtova průvodce „Metoula-Sprachführer-Spanisch“.

Ještě několik praktických vět:

Kam cestujete? – Adónde va Usted?
 Která jsou vaše zavazadla? – ¿Cuáles son sus equipos?
 Máte doutníky? – ¿Trae Usted cigarros?
 Otevřete kufr. – Abra Usted su baúl.
 To je prádlo a šaty. – Eso es ropa y trajes.
 Máte listiny? – ¿Tiene Usted documentos?
 Ano, pane. – Sí, señor.
 Rozumíte mně? – ¿Me comprende Usted?
 Nerozumím nic. – No comprendo nada.
 Mluvím česky a německy. – Hablo checo y alemán.
 Máte pro mne práci? – ¿Tiene Usted trabajo para mí?
 Jsem zemědělec. – Yo soy agricultor.
 Počkejte! – Espérese!
 Sedněte si! – Siéntese!
 Jmenuji se Ludvík Rek. – Me llamo Luis Rek.
 Jsem československý přistěhovalec. – Soy inmigrante checoslovaco.
 Jste ženat nebo svobodný? – ¿Está Usted casado o soltero?
 Můžete začít ihned. – Puede empezar enseguida.
 Kde máte nářadí? – ¿Dónde tiene Usted sus herramientas?
 Za deset minut bude šest. – Son las seis menos diez.
 Podle mých hodin je půl čtvrté. – En mi reloj son las tres y media.
 Zakázaný vchod! – No se permite la entrada!
 Prosím o lístek do Mendoza. – Sírvese Usted darme un pasaje para Mendoza.
 Kde je záchod? – ¿Dónde está el servicio?

Připravil
Michal Šanda

Vyhledávají si oběti hlavně mezi
 cizinci nově přibylými, nabízejí
 jim tažené losy, falešné peníze,
 při výměně peněz klamou
 cizince falešnými kursy, nabízejí
 jim bezcenné prsteny jako
 prsteny diamantové. Často
 skrývají podvodné své řemeslo
 pod firmou směnárny, výdejen
 jízdních lístků,
 zprostředkovatelen práce a pod.
 Doporučuje se jistá dávka
 nedůvěry ke všem cizím lidem,
 kteří se podezřele nebo dotěrně
 nabízejí. A nevěřte všelijakým
 povídačkám takovýchto lidí.
 Říkají jim v Argentině „cuento
 del tío“, strýčkovy povídky.
 Zvláště varovati třeba před
 obchodníky děvčaty, téměř
 samými židy, kteří jsou tak
 dobře organizováni, že přes
 veškerá opatření vlád kvete
 tento obchod ještě dnes.

Bruslařské obzory

Moderní literaturu či umění nikdy nemůžeme v pravém smyslu slova studovat; můžeme jen být jejich součástí.

(Alfred Kazin)

Zimní Lipno a našedlé obzory. Bruslení na přírodním ledě, kterého je k dispozici více než dost. Vstup na přehradu je zdarma a na vlastní nebezpečí.

Cesta kotlinou Čech, z Ústí nad Labem přes Mladou Boleslav, Prahu a České Budějovice. Bloudíme v okolí Českého Krumlova, vyvedeni z míry pokusem o středověký ideál hradu nad zátokou řeky. Po celodenním ploužení se nížinou se cesta obrací do kopce. Jsme na jižním okraji českého talíře, mraky se rozestupují, stromy ojíněné jino-

vatkou hlásí blízkost našeho cíle. Nabíráme výšku k Lipnu. Konečně na místě, kterým je hotel Kupec u Frymburku. Kopie alpské horské chaty. Jen přeneseme tašky a rychle do sportovního. První hodina na ledě, pomalu přichází večer. Přírodní led je hrbolatý, v zátoce u Frymburku tlumeně praská a duní. To už je tak zařízeno, krčí rameny místní: „Nemusíte se bát, aktuální síla ledu je pětadvacet centimetrů, a kdyžtak vás vytáhneme, stačí zavolat.“

Tři dny bruslení, pokaždé jiného. Pohyb, který dovoluje pro pár dní uniknout z umělého světa města, odvozenin, sociálních sítí a přemíry informací. Bruslař se na svůj způsob prochází po hladině, studuje vzdálené břehy, vzdaluje se od nich, ocitá se

trati

náhle uprostřed pusté pláně, zase se k nim blíží. Břehy jsou v tuto roční dobu převážně klidné. Zasněžené střechy vesnických domů, rekreačních chalup, nedávno postavených letovisek, jaká se zejména na levém břehu přehrady objevila v posledních letech. Na Lipně je s námi jen několik osamělých bruslařů, vzdálení běžci na lyžích. Při větrném počasí hloučky snowboardistů chytají vítr do pestrobarevných plachet a zkouší snowkiting.

Kvalita dráhy letos není zrovna ideální, bruslař se záhy naučí ve zmrzlém ledě nacházet třicet a jeden druhů různých povrchů, dostává do nohou schopnost vypořádat se s různými druhy bublin, rýh, hrbolů, praskanců a jiných překážek plynulého po-

Slunce, které zapadá
nad stromy, zamíchá
stíny drobných věcí,
pošle je po ledě,
zvětší je na chvíli,
než spolu s nimi
zmizí ve tmě. Může
literatura na okamžik
ztuhnout?

hybu. Přesto vždy aspoň pár set metrů dráhy umožní rychlejší jízdu. Ve středu si zavazujeme brusle u přívozu v Horní Plané, ne daleko rodného domu Adalberta Stiftera. Kousek od lodi přívozu, zvednuté vysoko na dřevěné špalíky. Dotýkáme se suříkovou barvou natřené přídě, relativně drobných lopatek lodního motoru. Na dráze jsme skoro sami, bruslíme hodinku až na konečnou, do stanice Hůrky. Vedle dráhy, která je prohrnuta v šířce asi dvou a půl metru, je běžecká stopa. V ledu jsou otisknuty stopy jiných bruslařů, nemá ale příliš velký smysl zkoušet z nich číst. Kdesi uprostřed jsou stopy pádu a pár kapek zaschlé krve. Od chatek na břehu mává skupinka jiných bruslařů, také tam led u břehu popraskává,

ptají se, zda se dá jet dál. Ubezpečuji je, že led drží, ale není příliš kvalitní, po pár stech metrů to vzdávají.

U pana Kupce je večer slavnostní nálada, trávíme svůj pobyt v pokoji s modrými stěnami a dřevěným trámovým stropem. Ve velké jídelně v přízemí je k mání řada specialit, pan majitel osobně pro nás připravuje a před našimi zraky porcuje candáta z místních zdrojů, pak na jinou večeři pstruhy, jindy nachystá téměř pravou paellu. Candáta zapíjíme přívlastkovým vínem z Lechovic. Na další dny si kupuji v obchodě v Lipně třetinky ležáku Budvar a jsem spokojený, pokouším se po večerech číst ze sborníku americké literární kritiky let 1930–1970 Před potopou, který loni vydala Revolver revue.

Další den brusle nazouváme v Lipně nad Vltavou. Led se zdá být lepší, ale je to jen iluze. Za záhybem břehů se trasa větví, jedna z cest směřuje k Frymburku, zatímco druhá míří na Přední Výtoň. Tam je chvíle pro lepší jízdu, patnáct set metrů rovné dráhy, dráhy snů pro bruslaře ukodrcané předchozí opatrnou chůzí.

Esej Alfreda Kazina Funkce kritiky v dnešní době, napsaná před padesáti lety: „Když jsem jednou na univerzitě v Salzburgu slyšel, jak tamní profesor vykládá svým studentům, že Velký Gatsby zobrazuje hledání Svatého grálu, vzpomněl jsem si na Fitzgeralda a Zeldu, jak se koupou ve fontáně na newyorské Plaze, a zamrzelo mě pomyslení, že nikdo zhruba o generaci mladší – dokonce ani Allen Ginsberg – už by to jen tak z legrace neudělal.“ Při psaní kritiky si nelze vybrat již použitou metodu, každá z použitých metod je jako obnošené šaty loňské zimy. Led připomíná svojí strukturou povrch věcí, které jsou navenek stále a spolehlivé, ale pod pevnou vnější vrstvou poněkud nevyzpytatelné, jiné. Stejně jako

naše přítomnost. Co je pod povrchem našich slov, kde se prolamují významy? Co věřá na povrch? Jak je to pevné?

Slunce, které zapadá nad stromy, zamíchá stíny drobných věcí, pošle je po ledě, zvětší je na chvíli, než spolu s nimi zmizí ve tmě. Může literatura na okamžik ztuhnout? Snad ano, v okamžiku čtení a v kritice. Ta zastaví její pohyb, neustálou proměnu a obměnu významů, zastaví zapomínání, jako čas ztuhne při fotografování bleskem. Než se sama propadne do zapomnění.

Další den brusle nazouváme v Lipně nad Vltavou. Led se zdá být lepší, ale je to jen iluze. Za záhybem břehů se trasa větví, jedna z cest směřuje k Frymburku, zatímco druhá míří na Přední Výtoň. Tam je chvíle

pro lepší jízdu, patnáct set metrů rovné dráhy, dráhy snů pro bruslaře ukodrcané předchozí opatrnou chůzí. Cestou zpět – po větru – jde všechno snáze. Abstraktní obrazy v ledu připomínají celoživotní dílo nejednoho současného výtvarníka. Nabízejí desítky a stovky výjevů, vztahů mezi čarami a plochami. Už zítra bude led jiný a za pár týdnů docela zmizí, propadne časem, rozpustí se v minulosti, bez záznamu. Do příští zimy, která nabídne nové obrazy, nové možnosti a nové bláznovství, nové seriály, série, promítací plochy, nové příležitosti – k interpretaci.

Dívám se s lítostí na pravý břeh Lipna, směrem k rakouské hranici. Má pro nás ještě dnes příchutí přestoupení, překročení, útěku za lepším, které se konaly v minulosti. Dnes putujeme po svobodných cestách, přehrada je volná, bruslení je volné. Z pravého břehu Lipna jsou přesto stále cítit nějaké stíny. Bylo možné tudy utéct? Přeplovat na jiný, druhý břeh v místě, kde se hranice na mapě dotýká modré plochy vyznačené vodní hladiny? Nevíme, místních jsme se na to neptali. Pocit z doteku tam toho místa, při pohledu na mapu tak názorného a snadného – okamžik střetu hranice a vodní hladiny, bylo možné tudy utéct?

Není s kým o tom mluvit, člověk s traktorem, který v pátek přijíždí upravovat ledovou plochu před hotelem Racek v Černé v Pošumaví, o tom také nemluví. Jsou tam dokonce regulérní hokejové branky, zkoušíme střelbu a přihrávat si. Včerejší vítr je zpět a ještě více nabyl na intenzitě. Díky dobré poloze bruslařského oválu přilehlého ke kluzišti za okamžik přeletíme sedm set metrů po větru, abychom zbylých dvě stě padesát jeli jako na kole do kopce, namáhavě a pomalu. Ještě poslední fotky, poslední doteky větru, zahřívání v pohybu a prochládání v zastávkách.

Bruslíme každý den dopoledne, než v sobotu přijde náhlá obleva. Přes noc roztopí vrstvu sněhu a ledové dráhy zalije vo-

da. Přejíždíme z Lipna nad Vltavou, kde se nekoná plánovaný turnaj v hokeji amatérů, do Horní Plané, kde je pro změnu odvolán mezinárodní turnaj tří zemí v metané. Cílem dne se stává Český Krumlov, kterým procházejí skupinky turistů, v křivolakých uličkách, kde jsou středověké domy pietně přestavěny na luxusní hotely. Časovou smyčkou jsme zpátky ve městě, s jeho pohodlím, službami a uzavřeností. S jeho povrchem věcí, fasád, které upomínají na jinou dobu a za nimiž jsou zase jiné místnosti, skryše a provozy. Prostor a čas této zimy se uzavírají.

(10. 2. 2011)

Zdeněk Mitáček

M a Liszt Wagner...

udrle
ti

v Piešťanech

1.

*Chybí
mi ruce.*

2.

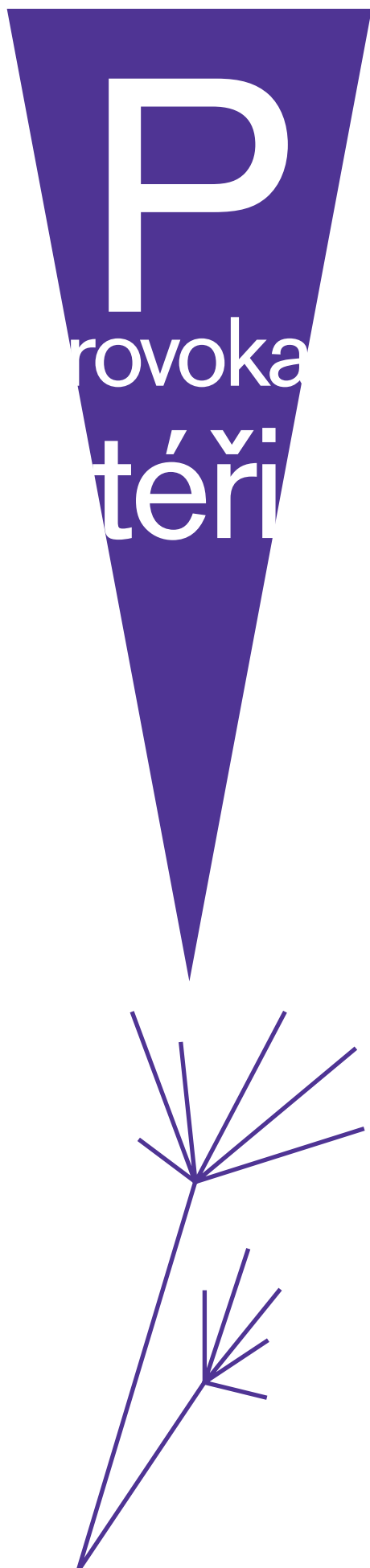
Hrál bych
na klavír.

3.

Já bych si hrál
sám se sebou

Slova jsou k hovnu, chce to pořádný čin!

Petr Štengl

* * *

Ježíš šuká Mohameda do zadku. Pak si to spolu prohodí a Mohamed šuká Ježíše do zadku, aby to bylo přesně vyvážené. Je to lidské. Není to boží? Protože se ti dva v čase nemohli potkat, jedná se o šukání fiktivní a virtuální, ze kterého neplyne žádná odpovědnost ani následky, protože náboženství je ryze fiktivní a virtuální záležitost a islámský svět dělá dobře, když odmítá západní hodnoty, poněvadž po proběhlé sexuální revoluci na západě prcá kámen cihlu, a když se Milanu Kohoutovi přihlásilo do jeho náboru k revoluci proti vládě Spojených států amerických sedm dobrovolníků, první jeho otázkou bylo, jak jsou na tom se šukáním. Ani já, jako autor, za to jejich ježíšovsko-mohemadánské šukání nenesu odpovědnost, poněvadž jsem to viděl zpodobněné na jedné umělecké výstavě, tudíž s tím nemám nic společného, poněvadž už dvacet pět let setrávám v harmonickém manželském svazku, jsem loajální a v amerických akčních filmech vždy držím palce agentům FBI.

* * *

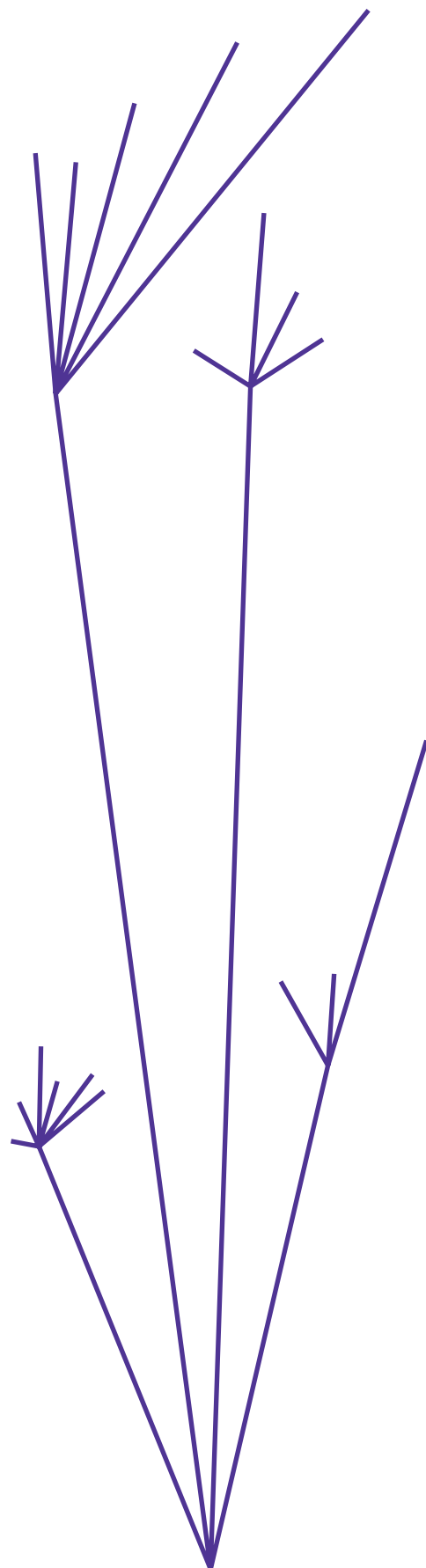
Můj bůh je bezdětný, můj bůh nemá podobu a nemluví, nemá jméno, můj bůh nepotřebuje papeže ani Vatikán, pedofilní kněze ani stranickou knihu, můj bůh nepotřebuje zlověstné znamení kříže, můj bůh nebere mobil a neodpovídá na maily, můj bůh nepotřebuje veřejné domy označené křížem, můj bůh nedělá byznys, můj bůh nežádá krvavé oběti, nepotřebuje technoparaturu, nestará se o můj sex, můj bůh neposílá žádného vypaseného šaška napasovaného ve vojenském mundúru žehnat vojákům a jejich zbraním, můj bůh nestojí ani o milimetr předkožky z žádného pindoura, doktore, já jsem věřící a můj bůh přikazuje, abyste mi uřízl ucho. Uřízněte mi ucho. Doktore, jsem věřící a můj bůh přikazuje, abyste mi uřízl předkožku. Jistě, nemocnice vám pošle účet za provedený úkon. Předkožky jsou dobrý byznys. Můj bůh možná ani neexistuje, přesto v něj pevně věřím.

* * *

To jsme vždycky chtěli: chrámy konzumu otevřené i přes neděli, týraná zvířátka, mučené děti jako bonus, střední třídu, autentické bezdomovce, žebráky s plastovými kečlíky, vyletěla holubička ze skály a padla hned prvním výstřelem do trávy, taky se přišlo na to, že šest z deseti jsou idioti, ententýky dva špalíky, blbec letí z elektriky, budoval jsem socialismus, posiloval mír, takový já byl bohatýr, budu kapitalismus, zuří u nás mír, chodníky jsou plné mrtvých holubů.

* * *

Stejně je to všechno jen taková hra na zlo či zlobu. Žádná realita. Realitu chová na klíně ve své cele Bradley Manning. Ale samozřejmě psát o Bradleym Manningovi přece jen působí trochu samoúčelně, že? Vnímáte to taky? Cítíte to? Myslíte to upřímně? My chováme podezření, že to nemyslíte upřímně. A co je vám po nějakém Bradleym, ať dřepí v díře, ať tam třeba shnije, co vy s tím sakra naděláte. Napíšete dopis prezidentovi Spojených států nebo alespoň dopis našemu prezidentovi? Vždyť oni si vaším psaním nevytrou ani řít! Vezmete si ceduli s nápisem Svobodu pro vojína Manninga a stoupnete si před americkou ambasádu? Budete trapní a obklopí vás houf japonských turistů s cvakajícími fotoaparáty. Chopíte se meče slova a napíšete o Bradleym báseň, angažovanou báseň. Budete trapní. Ale k ničemu podstatnějšímu se nedoberete. Vždyť přece Osvětim. Ach ano! Stará dobrá poctivá Osvětim. Vždyť přece po Osvětimi psát báseň, a ještě k tomu o Bradleym... Osvětim završila na starém kontinentě jednu etapu barbarství. Takže to bychom měli zábavný a odvázaný kus, ovšem fakticky se neděje nic. Bradley dřepí v díře a je mu houby platné, že otevírá novou etapu barbarství na novém kontinentě. To mu situaci neulehčí. Osvětim made in USA. Osvětim made in, in, in! Ale to už přece věděli staří dobří RAF, že slova jsou k hovnu, že to chce pořádný čin! Jenže jak chcete vykonat čin, když všechno se odehrává jen jako. A Manning a Assange? Nikdo přece na takový apel nevěří! Navíc vždyť ta hovada ohrozila životy civilistů! Jen si to považte! Životy!

P

rovoka
tější

Peklo je v životě a bude i po smrti...

Filip Gülsen

Filip Gülsen se narodil v roce 1992 a je vyznavačem stylu emo. V této subkultuře je poměrně známý, dosud však nikde oficiálně nepublikoval, v Dobré adrese jde o jeho vůbec první kontakt s literárními kruhy. Pod pseudonymy napsal několik textů pro české emo kapely 5th April, My First Date a Fate Magazine. V básních ale dává přednost krátkým dvou- či čtyřverším. Žije v Praze se svým tureckým otcem a českou matkou, pátým rokem studuje gymnázium.

Sokolská

Když ve zdravém těle dlí veselá mysl...
Chci upít se k smrti... – Jen to dává smysl.

* * *

Vypadla slabika... Však stalo se moc!
Namísto soulože prosoužím noc...

* * *

Můj život má jeden směr: dolů a dolů...
Jsem jenom vetřelcem u prostřených stolů.
Lépe už nebude, lépe už bylo...
Když ještě nežil jsem, to se tu žilo.

Vztahy jsou divná ruleta,
život ti zničí ta i ta.

* * *

Lidi, mám vás rád a přeju vám štěstí,
řekl, než – po právu – dostal další ránu pěstí.

* * *

Je jenom dobře, že jsme se minuli,
z děsivé lásky stal se čas minulý...
Kdo tehdy nás seznámil, nemohl tušit,
že chybí ti srdce a já nemám duši...

* * *

Cítečky, ňufání, milostné křeče?
Když nemáš erekcí, není proč brečet.

* * *

Buddhovi žáci nad mou karmou blednou.
Tisíckrát zemřel jsem, zrozen jsa jednou...

* * *

Noční bouře

Padají kroupy... Vichr láme stromy...
Zato můj život plyne bez pohromy.
Jsem jako ticho... Neslyšný prd...
Říkal jsem život? Myslel jsem smrt...

* * *

Moje milá je nemocná...
Má škola je jen pomocná...
Můj pas před časem prošel...
A já? Já už dávno pošel.

Klamalas, jak klamat umí ženy.
Sliby v tvých ústech pozbyly ceny...
Už zas tě slyším říkat slovo láska.
Obejmu tě silně! První kost praská...

* * *

Lidí jsem se vždycky strnil,
stojí za tím silný vjem:
kolikrát jsi bližní zranil,
tolikrát jsi člověkem...

* * *

Myslelas, že budem spolu? Tak to mne mrzí...
Když člověk nežije, je na vše příliš brzy...

* * *

Na moje prosby vždy Bůh hlavou zavrtí:
peklo máš v životě – a bude i po smrti!

N
může
me
si
pomoci

Básník stará kolena nevzývá

I domluvili jsme se, že
si pořídíme nějaký ten
slevový kupon
a vyrazíme do ulic
hlavního města sníst
vše, na co nám síly
stačí.

Prvním naším cílem se
stala restaurace

U Krále Václava
v Kunraticích.

To je pro Pražáka
těsně vedle Jihlavy,
dobrých třicet minut
z centra města a pak

ještě tři sta čtyři
sta metrů

do hlubokých lesů,
tedy do místního

lesoparku (nová
výstavba se ovšem

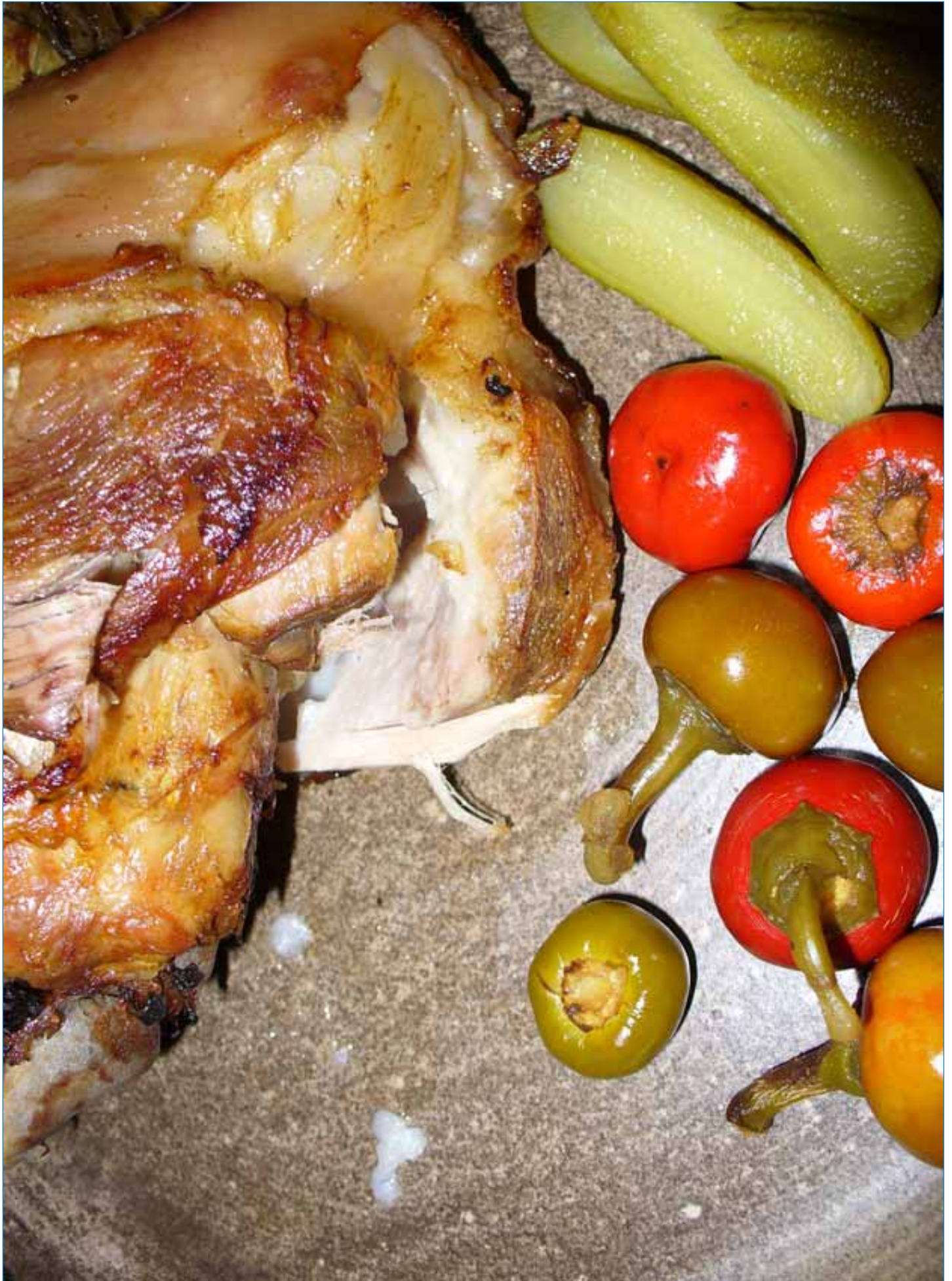
k hospodě
nezadržitelně blíží).

Každý správný časopis má dnes gurmánskou rubriku. Dobrá adresa jde s dobou, proto jsme se rozhodli takový koutek přátel jídla (netroufám si posoudit, zda dobrého) rovněž založit. A protože jsme chudí, budeme navštěvovat převážně restaurace, jejichž nabídky se objevují v různých slevových akcích na internetu. A protože jsme žraví, budeme se soustřeďovat na velké porce. A protože jsme chlapi, tak od nás řádky o zeleninových jídlech nečekejte. A protože jsme Pražáci, žádná moudra o venkovských hostinách trousit nebudeme.

Za všechno vlastně může básník Šanda. Když tuhle dorazil na naši obvyklou re-

dakční radu v kavárně Jericho (kde obvykle probereme vše – od atomové energie po nehorázné levičácké teze Štefana Švece – kromě obsahu dalšího čísla), jen slastně odfrkával: „Byl jsem U Parlamentu a dal jsem si koleno. Ale obsluze se zdálo takový malý, tak mi k němu ještě přidali žebra zadarmo, abych netrpěl hladem,“ hladil si břich, ve kterém právě trávil zhruba jeden a půl kila masa. Nutno ovšem podotknout, že u básníka Šandy neoznačuje slovo břich zvětšující se teřich jako u nás ostatních, ale plochou část těla jako u osmnáctileté panny. Básník Šanda je totiž sportsman, který se týrá ve fitness a jezdí na kole, jako by vypadl z příručky o řeckém ideálu kalokagat-

Básník Šanda se při zprávě, že jde o nově otevřenou plzeňskou hospodu, tetelil blahem, že bude mít zase další zachytný bod při svých pochůzkách městem, nicméně jsme se přesvědčili, že zůstaneme věrní prověřeným nálevnám. Což o to, interiér je příjemně standardní jako v solidní dvanáctkové hospodě, ale koleno, které nám naservírovali, bylo dosti nepovedené.

hia. A k tomu dokáže vypít dvanáct piv a ještě souvisle hovořit o literatuře – prostě pravá ozdoba ženských budoárů, kdyby ovšem dnes příslušnice slabšího pohlaví nebyly zblbnuty zeleninou a řečmi o rovnoprávnosti. Nicméně vraťme se k hlazení břicha – když tedy básník Šanda prováděl tuto činnost, měl by z nás starý Pavlov radost, i když asi by mu nevyhovovalo, že bychom mu byli schopni nějakého toho čokla spořádat. I domluvili jsme se, že si pořídíme nějaký ten slevový kupon a vyrazíme do ulic hlavního města sníst vše, na co nám síly stačí.

Prvním naším cílem se stala restaurace U Krále Václava v Kunraticích (www.ukralvavla4.cz). To je pro Pražáka těsně vedle Jihlavy, dobrých třicet minut z centra města a pak ještě tři sta čtyři sta metrů do hlubokých lesů, tedy do místního lesoparku (nová výstavba se ovšem k hospodě nezadržitelně blíží). Básník Šanda nás suverénně vedl, neb tu jezdil coby cyklista, a navíc v blízkém okolí bydlí básník Wernisch, kterého už nejednou navštívil. Nicméně i tito dva poetové se v těchto končinách drželi civilizace, takže restaurace dosud zůstala nenavštívena. Vybaveni jsme byli dvěma kupony na vepřová kolena o váze 1400 gramů a nějaká ta piva. U podniku, který se pyšní staletou historií a zvěřinovými jídly, bych čekal výzdobu lehce mysliveckou, spíše do dřeva, pár parohů a hlav skolené zvěře, Václav je ale laděn spíše do luxusu, tedy spíše takového luxusu okresního formátu, který čekáte v Čáslavi na náměstí (ale nedočkáte se). Personál byl celkem přátelský, sem tam bych uvítal větší pozornost k vypitým půllitrům (tedy k jejich majitelům), ale nic tragického. Větším problémem byla jeho snaha rychle nám koleno vnutit (básník Šanda nesl tuto skutečnost zvláště nelibě), zvláště proto, že se další spolustolovník na cestě poněkud zdržel (u grafika Tayariho jest to takový folklor, přišel-li by včas, šlo by o znamení, že bombardují centrum města).

Restaurace byla po celou dobu polo-prázdná, kromě nás byly obsazeny další dva tři stoly, většina na vouchery jako my, tři byli evidentně známí obsluhy. To je varující znamení, báli jsme se, nicméně koleno byla velmi dobrá, maso šťavnaté, jen dosti neslané (a pokud je nepekli přímo na místě, tak to na něm nebylo poznat). Možná ale, že právě ono „velmi dobré“ je potíží této restaurace. Máte-li podnik opravdu stranou civilizace, musíte hosty překvapit něčím výjimečným, aby byli ochotni vydat se cestu plnou strážně (nebo se vzdát alkoholu a přijet autem). Ovšem to bychom museli dostat koleno něčím chuťově pozoruhodné, nebo se speciálními hořčicemi, pikantními okurkami, prostě čímkoliv zajímavé. Zde k němu však přihodí pár okurek a kulatých feferonek, plnotučnou hořčici a nevýrazný křen ze sklenice (ó Bože, jak by byl skvělý čerstvý křen). Pokud by takové koleno servírovali v hospodě v centru města, jistě bychom na něj znovu zašli, ale takto se tam staví zas jen básník Šanda, až si bude vyrábět svaly na velocipédu.

Tesklivě jsme ovšem na tato kolena vzpomínali, když jsme navštívili restauraci V Náplavní (www.restauracevnaplavni.cz), kousek od Tančícího domu. Básník Šanda se při zprávě, že jde o nově otevřenou plzeňskou hospodu, tetelil blahem, že bude mít zase další záchytný bod při svých pochůzkách městem, nicméně jsme se přesvědčili, že zůstaneme věrní prověřeným nálevnám. Což o to, interiér je příjemně standardní jako v solidní dvanáctkové hospodě, ale koleno, které nám naservírovali, bylo dosti nepovedené. Mohlo to být horší, kdyby nám ho na stůl dali třeba syrové nebo shnilé, ale o žádný příjemný zážitek stejně nešlo. Koleno bylo evidentně připraveno o pár dní dříve, v hostinci jej pouze dopekli (či spíše ohřáli) na sádle. Maso suché a tvrdé, jako když si v úterý ohřejete páteční vepřové plátky s knedlíkem (a že jsem to už mockrát kvůli strašlivému hladu stravujícímu mé útroby udělal). K to-

muhle kolenu čerstvý křen byl (ovšem dosti málo, takže jsme museli žádat o nášup), takže jsme i díky tomu maso spořádali (nadto jsme stále hladoví a lakomí). Zřejmě nepříliš kvalitní rozehřáté sádlo dávalo jinak hezky propečené kůrčičce nepříjemnou příchutí nepříliš kvalitního rozehřátého sádla. Snad by ji přebily slibované feferonky, kdyby se ovšem na stole objevily. Personál byl přátelský (ovšem výčepní si rád sedá na výdejní pult, kam se pokládá jídlo, což je lehce nechutné), pivo ucházející (nicméně básník Šanda znaleckým okem posoudil výčepního schopnosti jako nedostatečné, neb netočí po skle, aby naplnil půllitr jedním tahem, ale nechává ho téct

kolmo). Nejlepším chuťovým zážitkem se nakonec stala 72procentní Tatra Tea, nasládlá a jemná kořalka. Ale kvůli ní sem nikdo chodit nebude a ani vám to nedoporučujeme.

Baloun

P. S.: Nejlepším kulturním zážitkem minulého měsíce bylo scénické čtení hry Ubu králem v Divadle Na zábradlí, po kterém se divákům rozdávala výtečná studená žebra. Měl bych ovšem vzkaz po ženu v zelených šatech: „Když si беру pět porcí najednou, neznamena to, že jsem nenažraný sobec, ale prostě mám hlad, paní.“

V příštím čísle (vychází 1. dubna 2011)

rozhodně nenajdete:

3. světovou válku

Obrácení papeže na satanismus

Převratné literární dílo

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!